

statte Manglen af Kundgjørelse paa Steder, hvor det kan komme til Bedkommendes Kundskab, og dernæst, at Proclamaerne her ere aldeles præklusive, medens man i de fleste andre Lande og navnlig i Hertugdømmerne kan faae Oppreisning. Der kan en Mand, naar han kan tilveiebringe Sandsynlighed for, at han var i det Tilfælde, at han ikke kunde faae Leilighed til at gjøre sig bekendt med Proclamaet, faae Oppreisning; saadan Oppreisning gives ikke her. Der har været enkelte Tilfælde, hvor der er bleven andraget derpaa; men det er altid paa det Bestemteste blevet afflaaet, og det af den Grund, at saa ubilligt det virkeligt endog kan være i givne Tilfælde, at et Proclama faaer Virkning til Skade for dem, som ikke have havt Leilighed til at gjøre sig bekendte med samme, saa har man dog fundet overveiende Betænkelse ved, for det enkelte Tilfældes Skyld, at rokke Principet, som, fordi den stikker Bedkommende en rolig Bestidelse af hvad der er udlagt i et Bo eller ved andre Leiligheder, er overordentlig vigtig. Der er saaledes en Ulighed i de forskellige Landes Love, men det er en af de tilfældige Uligheder, som man finder ogsaa i andre Retninger. Men derimod vilde det være meget Betænkligt, om man nu vilde bortfjerne en Betyggelse, som er anseet for nødvendig, og som man virkelig med god Grund har anseet for nødvendig. Jeg vilde ønske, at man kunde tage Placaten af 1848 tilbage, men det vilde under nærværende Omstændigheder ikke vel kunne skee. Men derimod mener jeg, at det er rigtigst at lade det blive ved den af Regjeringen udhævede Placat, at kunne ophæve den, saasnart Fredsforholdene blive restituerede, hvilket vel var ganske overensstemmende med Placaten, som lyder paa „indtil videre“. Det er ogsaa muligt, at der kunde være en anden Maade, hvorpaa man kunde bringe den forrige Tingenes Orden tilbage eller bortfjerne nogle af de dermed forbundne Besværligheder, nemlig at give en ganske ny Lov angaaende saadanne Indrykkelser. Det er noget, der fra mange Sider kunde være Anledning til, da de hidtil gjeldende Bestemmelser, uagtet de i deres Grundtanke ere meget funde og rigtige, dog ikke i deres Enkeltheder ere aldeles passende til de

nærværende Forhold, og derved kunde man uden at ophæve Placaten indføre et System, der i sine Grundtræk kom overens med de forhen gjeldende Regler, men dog gjorde enkelte hensigtsmæssige Forandringer. Men det er, naar det bliver ved Placaten, ganske i sin Orden, at den ligefrem ophæves, naar Freden er sluttet; men naar denne forandres til en vedværende Lov, saa seer jeg ikke Andet end at det vilde give Anledning til mange Besværligheder.

S. Nielsen: Maatte jeg rette det Spørgsmaal til det ærede lovfærdige Medlem, som nu satte sig, om ikke, naar der staaer i Placaten 12 Linie fra oven, „saa at deslige Bekjendtgjørelser, naar de ere indførte i den Berlingske politiske og Avertissementstidende samt Adressecontoirets Efterretninger eller vedkommende Stiftsavis“, om da ikke Ordet „eller“ skal fortolkes med og.

Orsted: Det er vist ikke Meningen. Jeg har vel ikke nogen Competence til at forklare denne Placat, da den er udkommen efter at jeg var udtraadt af Cancelliet. Men det maa enten være Adresseavisen eller Stiftsavisen. Berlingske Tidende er almindelig for hele Landet. Men naar det skal bekjendtgjøres i Kjøbenhavn, skal det skee i Adresseavisen, hvilket dog gjerne under nærværende Forhold kunde undlades, men udenfor Kjøbenhavn skal det skee i Stiftstidenden, hvilket vistnok ogsaa er naturligt.

Formanden: Maatte jeg tillade mig at bemærke, at rigtig nok de samme Ord forekomme i det Forslag, som er forelagt, men saavidt jeg har forstaaet det ærede Medlem, var det ikke til dette Forslag, at han henviste, men til det oprindelige fra Regjeringen Folkethinget forelagte Udkast, og jeg vilde blot tillade mig at gjøre opmærksom paa, at det Forslag, som foreligger, er det, som er kommet fra Folkethinget.

Orsted: Det kunde jo gjerne være, at Ordene kunde modtage en større Tydelighed.

S. Nielsen: Jeg troer, at det staaer ogsaa i nærværende Placat.

Formanden: Ja, det bemærkede jeg ogsaa, men den ærede Landsstingsmand refererede sig dog til Regjeringens Udkast.

Blechingberg: I Erkjendelsen af det Hensyn til Retssikkerheden ogsaa i Forhold til